

ادعای کلیسای کاتولیک: عده ای به طور موقت به جهنم می روند و سپس نجات یافته و روانه بهشت می شوند. آیا چنین تعلیمی صحیح است؟

ادعای کلیسای کاتولیک: عده ای به طور موقت به جهنم می روند و سپس نجات یافته و روانه بهشت می شوند. آیا چنین تعلیمی صحیح است؟

کلیسای کاتولیک بر اساس اول قرن‌تینان فصل ۳ آیه ۱۵ معتقد است که عده ای به طور موقت به جهنم می روند و سپس نجات یافته و روانه بهشت می شوند. آیا چنین تعلیمی صحیح است؟ در کتاب مقدس هیچ گونه تعلیمی مبنی بر نجات بشر در جهنم وجود ندارد:

یک. جهنم مکانی دائمی و ابدی برای گناهکاران است (متی فصل ۲۵ آیه ۴۱). کلام خدا تعلیم می دهد: "گناهکاران به مجازات جاودانی خواهند رسید و تا ابد از حضور خداوند دور خواهند ماند و هرگز شکوه و عظمت قدرت او را نخواهند دید" (دوم تسالونیکیان فصل ۱ آیه ۹).

جهنم جدایی ابدی از خدا توصیف شده است. در آن مکان، هیچ آمیدی برای نجات وجود ندارد.

دوم. مسیح به نتایج وخیم و “ابدی” گناه در جهنم اشاره کرد (مرقس فصل ۹ آیه ۴۸).

سوم. حکایت مسیح درباره مرد ثروتمند در جهنم، این واقعیت را نشان داد که هیچکس نمی تواند از جهنم خارج شود (لوقا فصل ۱۶ آیه ۲۶).

چهارم. تعلیم کلیسای کاتولیک مبنی بر “نجات از جهنم” از یکی از کتاب های آپوکریفا (دوم مکابی ها) اقتباس شده. در این کتاب ذکر گردیده که برای گناهکارانی که فوت کرده اند، دعا کنید تا از جهنم خلاصی یابند. “آپوکریفا” به مجموعه ۱۲ کتابی اطلاق می شود که بین عهد عتیق و عهد جدید (مسیح و رسولان) نوشته شدند. تاریخ تقریبی کتاب های آپوکریفا از ۳۰۰ قبل از میلاد تا حدود ۱۰۰ میلادی تخمین زده شده است. هویت نویسندگان اکثر این آثار ناشناس می باشد.

این کتاب ها ادعا نمی کنند که از سوی خدا الهام شده اند. حتی یهودیان هم چنین اعتقادی ندارند. در طی قرون، یهودیان هرگز آن ها را به عنوان بخشی از کتاب مقدس به رسمیت نشناختند. حتی یوسفوس مورخ معرف یهودی در قرن اول میلادی، به کلی آن ها را رد کرد.

فیلو، فیلسوف یهودی اهل اسکندریه (۲۰ قبل از میلاد تا ۴۰ بعد از میلاد) در آثارش از عهد عتیق به فراوانی نقل قول می کند، اما هرگز از آپوکریفا به عنوان کتاب های الهام شده از خداوند یاد نمی کند. مفسران و کارشناسان یهودی در شورای یامینیا (۹۰ میلادی) کتاب های آپوکریفا را تایید نکردند.

کتاب های آپوکریفا توسط پیامبران نوشته نشده اند و دارای تعالیم غلط و مغایر با عهدعتیق می باشند. هم چنین شواهد تاریخی، وقایع و معجزاتی را که در این کتاب ها بدان ها اشاره شده، تایید نکرده اند. مسیح هرگز از کتاب های آپوکریفا یاد نکرد. در دوران مسیح، ۳۹ کتاب عهد عتیق شهرت داشت و به طور منظم و مرتب تعلیم داده می شد و در کنیسه ها قرائت می گردید. عهد عتیق در میان توده مردم به عنوان “کلام خدا” مورد توجه و احترام بود.

عیسی مسیح چندین بار شخصا از عهد عتیق به عنوان “کلام خدا” یاد کرد (لوقا فصل ۲۴ آیه ۲۷).

مسیح در انجیل متی فصل ۲۳ آیه ۳۵ انبیای شهید عهد عتیق را از هابیل (کتاب پیدایش) تا زکریا (کتاب تواریخ که در عهد عتیق یهودیان آخرین کتاب محسوب می شود) محدود کرد. به عبارت دیگر، عیسی چارچوب اصلی عهدعتیق با پیدایش شروع شده و با تواریخ به اتمام می رسد. بدون شک مسیح به کسانی که به عنوان نبی در مابین عهد عتیق و عهد جدید نبی ظهور می کردند و به شهادت می رسیدند، اشاره می کرد. بنابراین آپوکریفا جزء کتاب های اصلی کتاب مقدس قلمداد نمی شوند و نمی توان به عنوان کلام راستین و الهام شده از روح خدا اتکا نمود.

رسولان این کتاب ها را مورد تایید قرار ندادند. پدران کلیسا اعتبار الهی و الهیاتی آپوکریفا را رد نمودند. نهضت پروتستان نیز مانند یهودیان و کلیسای اولیه، بی درنگ اعتبار کتاب های مذکور را رد کردند.

پنجم. پولس در اول قرن تیان فصل ۳ آیات ۱۰-۱۵ از جهنم زکری به میان نمی آورد، بلکه او کلیسا را به عمارت تشبیه می کند و به عملکرد معمار آن اشاره می نماید. هر معمار (خادم های کلیسا) بر اساس ساختمانی (تعالیم و پرورش اعضاء کلیسا) که ساخته اجر خواهد یافت. آتشی خواهد آمد تا نتیجه “کار”

هر شخص را مورد آزمایش و ارزیابی قرار دهد.

اگر معمار کار نیکو انجام داده باشد (یعنی تعلیم صحیح باشد و ثمره آن نیکو)، کلیسا باقی می ماند و او پاداش دریافت می کند. اما اگر بر اساس تعالیم غلط و عملکرد نادرست عمارت را بنا کند، کار او خواهد سوخت، اما خودش نجات خواهد یافت.

همان طور که توجه می کنید، این متن هیچ ارتباطی با جهنم ندارد، بلکه از “کار” و “پاداش” سخن می گوید. هم چنین مخاطب آیات مذکور، کشیش ها و خادم های کلیسا می باشد.

نویسنده مقاله: مهران پورپشنگ